

מסורת הש"ס

א) ונליל עג: לקמן קט.
ב) ונ"ו סה: דהה
קט: א) א) לקמן סה: קמ:
ג) א) א) לקמן סה: קמ:
ד) א) א) לקמן סה: קמ:
ה) א) א) לקמן סה: קמ:
ו) א) א) לקמן סה: קמ:
ז) א) א) לקמן סה: קמ:
ח) א) א) לקמן סה: קמ:
ט) א) א) לקמן סה: קמ:
י) א) א) לקמן סה: קמ:

תורה אור הש"ס

1. וכל אשר יפל עליו
טורח מכתח יטמא מכל
כלי עץ או ברז או עור
או שק כל כלי אשר
יעשה יטמא מכל
במים יובא וקטמא עד
היערב ויהיה:
2. וכן ימות מן הבהמה
הנגע בבקלקלה יטמא עד
היערב: ויקרא י"א לט

גילוי הש"ס

מתני' מנא בן טעמא
הי ע"י ניה דין מד
פ"א חס"י ד"ה א"ה:
ר"י א"ה ב"א א"א א"א
וב"י א"ה ש"ס נבלה
ב"י א"ה א"ה י"א א"ה
ל"ה כשש"ס דלכ"ה א"ה
ח"ה ע"ס ג"ה א"ה ונעמ"ה
דלג"ה נבלה ח"ה ח"ה ש"ס
וכן נ"ה להש"ס נ"ה נ"ה:

הנהרות מר"ב

א) ג"י וד"ה א"ה
מחלוקת ט"ה ק"י ו"י.
ב) מחלוקת פ"ה מחלוקת
מחלוקת א"ה ח"ה
וע"ש מ"ה:

מוסף רש"י

מקצת בהמה מטמאה.
כגון אבר ממתה, מרמזין
ב"י ימות דמשמע ענין
מיתה שאינה עושה חליפין.
והיינו אבר, ויסייה דקרא
הטעם נבלתה יטמא,
ומקצת בהמה אינה
מטמאה. ואף על פי
שאינה נבלה כגון טרפה
שחטתה (לקמן סכ"ה).

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עד

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ה מחלוקת
מחלוקת א"ה ח"ה:
ב) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ג) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ד) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ה) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ו) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ז) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ח) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
ט) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
י) א"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה:

רבינו גרשום

אכלו לזה אינו לוקה.
כלומר לאבר המפולגל
בבהמה: כי אמרי במיתה
דעושה ניפול. כלומר
אלו לוקה משום אבר מן
הח"י מנבלתם נפקא.
כלומר לאחר מיתה
מטמאין השרצים אבל
בחיים אין מטמאין: מיתה
עושה ניפול. כלומר דאבר
המפולגל בבמה ומתה
אין כוללתו המיתה וחייב
האכלו משום אבר מן
הח"י: א"ל אם אינו ענין
לשרצים דלא בני שחיטה
נינה. דלא אצטרך
לכתוב במתה דאין להן
שחיטה אלא מיתה בלבד.
והיינו ענין לבהמה. ודיש
הכי מיתה עושה ניפול.
ואין שחיטה עושה ניפול:
אבל באבר דעובר מת
שחיטה עושה
ניפול. כלומר דאין כוללתו
שחיטה עמה וטמא
משום נבלה: יש בכינוי
שחיטה אבר אמרי כלומר
ששחיטתו אמו והוא מותר
אבל הוא אינו בכלל
שחיטה: והוא דידן מינה
דאמריה לא פרי. והוא
דין מינה דאמריה (ו"ו)
לפי שאין בכינוי שחיטה
אבל הוא עצמו אין
בכינוי שחיטה: ולהאי תנא
דפרי' טרפה דשחיטה
מטהרתה (נ"ל). כלומר
להאי תנא דפרי' א"ג.
דיש בכינוי שחיטה
אבר אמו אין שחיטתו
מטהרתו טרפה דשחיטה
מטהרתה מנא ליה
דאמרי' כדאמרי' במתני'
תאמר בטרפה שיש במיתה
שחיטה (שפ"ה) ולפיכך
שחיטה מטהרתה ועכ"פ
דאמרי' כן שמה א"ג
דיש בכינוי שחיטה אין
שחיטה מטהרתה טרפה
דשחיטה מטהרתה מנא
ליה: או דלמא אפי' לרבנן
ארבעה סימנין. כלומר
אפי' לרבנן דאמרי לא
בעי שחיטה (אבל) ואי
שחיטתו דאמריה ודאי
לא בעי שחיטה אבל
אי שחיטתו סימנין (ירידה)
מותר בשחיטה: א"ל רבא
שנוצרה טרפה מן הבטן.
כלומר ודאי כן הוא א"
נוצרה טרפה מן הבטן מציע
לה שעת הכושר קודם
לכן בענין הוא דאי בעי
שחיטתו בבטן אמו אלא מן
הבטן שנוצרה טרפה מן
בכעל חמש רגלים והתם
אפי' שחיטתו בכעל אמו אין
לו שעת הכושר שמפשה
שנוצרה היה בעל מוס בכלל
חמש רגלים ויתר כנטול
דמי ואם נטלה ירך וחלל
שלה (טרפה) נבלתה:

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד יתיב רב
יוסף קמיה דרב הונא ויתביב וקאמר אמר רב
יהודה אמר רב אכלו לזה לוקה אמר ריה
הוא מרבנן לא חציתו ליה הכי אמר רב
יצחק בר שמואל בר מרתא משמייה דרב
אכלו לזה אינו לוקה אמר ריה רב הונא אגן
אמאן נסמוך אהרדינהו רב יוסף לאפיה
אמר ליה מאי קושיא כ"י אמרי אנא במיתה
דעושה ניפול כי אמר איהו בשחיטה דאינה
עושה ניפול אמר רבא מנא הא מלחא
דאמור רבנן מיתה עושה ניפול שחיטה
אינה עושה ניפול רתביב וכל אשר יפול
עליו מהם במותם יטמא למעושי מאי אילימא
למעושי בחייהם מנבלתם נפקא אלא ש"מ
מיתה עושה ניפול ואין שחיטה עושה ניפול
אמר ליה בר אדא בר אבהו לרביא רבא
קרא בשרצים כתיב אמר ליה אם אינו ענין
לשרצים דלאו בני שחיטה נינהו תנהו ענין
לבהמה ואכתי מבעי ליה כ"י ענין מיתה לחין
מטמאים יבשים אין מטמאים תרי במותם
כתיבי אמר רב חסדא מחלוקת באבר דעובר
חי אבל באבר דעובר מת דברי הכל
שחיטה עושה ניפול א' ורבה אמר במחלוקת
בזה כך מחלוקת בזה: בן שמנה חי (וב"י):
והתניא בן שמנה חי יוכיח שאף על פי
שיש בכינוי שחיטה אין שחיטתו מטהרתו
אמר רב כהנא יש בכינוי שחיטה אגב אמו
ותנא דידן מינא דאמיה לא פריך ולהאי
תנא דפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא
ליה נפקא ליה מדרב יהודה אמר רב דאמר
קרא וכי ימות מן הבהמה מקצת בהמה
מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואיזו
זו טרפה ששחטה בעי רב הושעיא
הושיט את ידו למעי בהמה ושחט בן ט' חי
מהו תבעי לר"מ ותבעי לרבנן תבעי לר"מ
עד כאן לא קאמר רבי מאיר בן פקועה טעון
שחיטה ה"מ היבא דיצא לאויר העולם אבל
בכועי אמו לא שריא ליה שחיטה או דילמא
אפילו לרבנן י"ד סימנין אכשר ביה רחמנא
אמר רב הונא ת"ש הרי שנולדה טרפה
מן הבטן ואי איתא משכחת לה הדיתה לה
שעת הכושר דאי בעי עייל ידיה ושחטה
אמר ליה רבא תני שנוצרה טרפה מן הבטן
ומשכחת לה בבעלת ה' רגלים: **מתני'**
השוחט את הבהמה ומצא בה בן שמנה חי
או מת או בן תשעה מת קורעו ומציא את רמו
וחייב באותו ואת בנו דברי ר"מ והכמים אומרים
שחיטת אמו מטהרתו **ר"ש**

אין בהם אלא מצות פרוש. בעלמא מרבנן
וקרא אסמכתא בעלמא. אלמא אין שחיטה עושה ניפול:
אכלו לזה.
האי המדולגל: אינו לוקה. דמלת פרוש בעלמא הוא:
אסרדינהו.
אמר מן המי במיתה דעושה
ניפול ואשמיעך רב דלא משום נבלה
מתרינן זיה אלמא משום אבר מן המי:
וכל אשר. בשרצים כתיב: מנבלתם
נפקא. וכי יפול מנבלתם: אלא. הכי
קאמר כל אשר יפול מהם במותם על
ידי מיתה הויה ניפלה מהם איברים
המדולגלים בהם: בשרצים כתיב.
דלא שייכא בהו שחיטה והיכי ממעטת
שחיטה מהאי קרא: אם אינו ענין
לשרצים דלאו בני שחיטה נינהו הויה
מיעוטא הוא
דלגופיה לא אצטרך דלא במתים
משחתי דנבלתם כתיב ונכתוב וכי
יפול למיתה דעושה ניפול ולא בני
במותם אלא על כרחך למעושי
שחיטה: דלאו בני שחיטה נינהו.
ולא אצטרך במותם דהא אפילו
שחיטתם מיתה היא: ענין מיהא.
שעין שעת מיתה שהיו לחים למעושי
שחט שייב: דעובר ד"ב
שחיטה מהניא שחיטה אף לאכרי הויה
לטהו: והסניא. בתורת הכהנים גבי
וכי ימות מן הבהמה כ': בן ט' יוכיח
א"ש"ס שיש בכינוי שחיטה אין שחיטה
מטהרתו. אם טולד ושחטו אכל אגב
אמו נימך בשחיטת אמו דברי הכל אף
טרפה א"ש"ס שיש בכינוי שחיטה לא
מטהרתה שחיטה ומתני' קמיין בן ט'
בכינוי שחיטה: אמר רב כהנא.
האי דקתי תנא דכרייתא יש בכינוי
שחיטה אגב אמו קאמר שחט
בשחיטת אמו: מינא דאמיה לא פריך.
לא תשיב ליה פירכא דהואיל ואין
בכינוי שחיטה אין בכינוי שחיטה
קרינא זיה: ולהאי סגא. דכרייתא
דפריך מינא דאמיה וסכרי יש בכינוי
שחיטה קרינא זיה: טרפה דשחיטה
מטהרתה מנא ליה. מיוקח ליה מנהמה
טמאה דלין שחיטה מטהרתה: ושחט
בה בן ט' חי. ויאל אחר שחיטתו ואמו
קיימת. בן ט' לא קא מיבעי ליה דהא
אפילו יאל לאויר העולם ושחטו מן
במתנין (לעיל דף ע"ב): אין שחיטתו
מטהרתו: אכל בכועי אמו לא שריא
שחיטה. דליה וכו"ש לרבנן דאמרי לא
שייכא זיה שחיטה כלל אפילו יאל חי
לאחר שחיטה דלין שחיטה זו אלא
זיאל לאויר כתיב אמו: או דילמא אפי'
לרבנן. שריא ליה שחיטתו דקסברי
רבנן ד' סימנין אכשר זיה רחמנא
בזויה שני הסימנים ששחטו או של
אמו או שלו וכו"ש לרבי מאיר דאמר
שחיטה שייכא זיה: ט"ש. דתני
במתני' הרי שנולדה טרפה מן הבטן
מן וקס"ד דלפילו נטרפה שעה
אחת קודם לידתה קאמר דלא היתה
לה שעת הכושר לשחט ולא חל עליה

מורה שחיטה מיתה היא: ענין מיהא.
שעין שעת מיתה שהיו לחים למעושי
שחט שייב: דעובר ד"ב
שחיטה מהניא שחיטה אף לאכרי הויה
לטהו: והסניא. בתורת הכהנים גבי
וכי ימות מן הבהמה כ': בן ט' יוכיח
א"ש"ס שיש בכינוי שחיטה אין שחיטה
מטהרתו. אם טולד ושחטו אכל אגב
אמו נימך בשחיטת אמו דברי הכל אף
טרפה א"ש"ס שיש בכינוי שחיטה לא
מטהרתה שחיטה ומתני' קמיין בן ט'
בכינוי שחיטה: אמר רב כהנא.
האי דקתי תנא דכרייתא יש בכינוי
שחיטה אגב אמו קאמר שחט
בשחיטת אמו: מינא דאמיה לא פריך.
לא תשיב ליה פירכא דהואיל ואין
בכינוי שחיטה אין בכינוי שחיטה
קרינא זיה: ולהאי סגא. דכרייתא
דפריך מינא דאמיה וסכרי יש בכינוי
שחיטה קרינא זיה: טרפה דשחיטה
מטהרתה מנא ליה. מיוקח ליה מנהמה
טמאה דלין שחיטה מטהרתה: ושחט
בה בן ט' חי. ויאל אחר שחיטתו ואמו
קיימת. בן ט' לא קא מיבעי ליה דהא
אפילו יאל לאויר העולם ושחטו מן
במתנין (לעיל דף ע"ב): אין שחיטתו
מטהרתו: אכל בכועי אמו לא שריא
שחיטה. דליה וכו"ש לרבנן דאמרי לא
שייכא זיה שחיטה כלל אפילו יאל חי
לאחר שחיטה דלין שחיטה זו אלא
זיאל לאויר כתיב אמו: או דילמא אפי'
לרבנן. שריא ליה שחיטתו דקסברי
רבנן ד' סימנין אכשר זיה רחמנא
בזויה שני הסימנים ששחטו או של
אמו או שלו וכו"ש לרבי מאיר דאמר
שחיטה שייכא זיה: ט"ש. דתני
במתני' הרי שנולדה טרפה מן הבטן
מן וקס"ד דלפילו נטרפה שעה
אחת קודם לידתה קאמר דלא היתה
לה שעת הכושר לשחט ולא חל עליה

מורה שחיטה: ואם איפא. דשחיטה בכועי אמו שחיטה היא הרי היא לטרפה זו שעת הכושר לשחיטה קודם שטרפה: בכעל ה' רגלים.
דהאי טרפות ודאי היה זה משנוצרה וכגון שימור זה ברגלים האחרונים דאמר בכוכות (דף טז.) דבעלת ה' רגלים הרי זה מוס ואמרי' התם לא
שני אלא שחט או יתר ביד אכל ברגל אפילו טרפה נמי היו דכל יתר כנטול דמי: **מתני'** קורעו. שאין לרבי שחיטה ומורי ר"מ זהו דליתרבו
מכל בבהמה תאכלו דלאו חדשים איכא ולאו אירא איכא הילכך לאו בהמה הוא: ומזילא אפ דמו. דהלבו הוא דמותר כדקתי לקמן (דף עה.)
מה חלב ושחי הכליות האמורין באשם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל אפ דמו לא גרע מדם האברים דקיי"ל ככרימות
(דף כא:) דם האברים עובר בלא תעשה: **שעון שחיטה.** דמחשבי גרמי לשהיה בהמה באפיה נפשיה ולא איתרנפלי מכל בבהמה תאכלו
ולרבנן חדשים ולידה גרמי דרבנן מרבו ליה להיתרא מכל בבהמה תאכלו: וחייב באותו ואם בנו. שלא ישחטו זיוס ששחטו אמו:
ר"ש

א) נבלה דליל בבהמה שחי
לוקה וכו'. ב) חליל ליל דלף
דכתיב דלמי ש שחיטה ח"ה
כאם כמזו וכו'.